

DE
LOGÉ

HEATHER
GUDENKAUF

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright: © 2022 Heather Gudenkauf
Oorspronkelijke titel: *The Overnight Guest*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: Park Row Books
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Stocksky
Auteursfoto: Erin Kirchoff
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1133 2
ISBN 978 94 027 6684 4 (e-book)
NUR 305
Eerste druk januari 2023

Originele uitgave verschenen bij Park Row Books, Canada.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Eén

Augustus 2000

Op 11 augustus 2000 liep Abby Morris, buiten adem en met het zweet druppelend langs haar slapen, gehaast over het grijze grindpad voor haar avondwandeling. Ondanks haar lange mouwen, lange broek en een dikke laag insectenspray vormden de muggen een aureool om haar hoofd, zoekend naar onbedekte huid. Ze was blij met het licht van de maan en het gezelschap van Pepper, haar zwarte labrador. Haar man Jay vond het onverstandig om op dit late uur nog te gaan wandelen, maar na de hele dag werken, de baby van de opvang ophalen en alle huishoudelijke taken doen was het uurtje tussen halftien en halfelf het enige moment van de dag dat echt van haar was.

Niet dat ze bang was. Abby kende dit soort paden uit haar jeugd. Stoffige grind- of zandpaden tussen de maisvelden door. In de drie maanden dat ze hier nu woonden, was ze op haar avondwandelingen nog nooit iemand tegengekomen, en dat vond ze juist fijn.

‘Roscoe, Roscoe!’ klonk een vrouwenstem in de verte. Iemand die zijn hond binnenroept, dacht Abby. ‘Ro-sss-coe,’ klonk het zangerig, maar met een vleugje irritatie.

Pepper liep zwaar hijgend naast haar; haar dikke roze tong hing bijna op de grond.

Abby versnelde haar pas. Ze was bijna halverwege haar ronde van vijf kilometer, op het punt waar het grind overging in een zandpad dat haast werd verzwolgen door de maisvelden.

Ze sloeg rechts af en bleef abrupt staan. Een meter of veertig verderop stond een pick-uptruck langs de weg. Een gevoel van onbehagen be kroop haar. De hond keek verwachtingsvol naar haar op. Waarschijnlijk had iemand met een lekke band of motorpech de auto daar laten staan, redeneerde Abby.

Ze liep verder. Een nevel van sluierwolken gleed voor de maan en hulde de avondhemel in duisternis, waardoor ze onmogelijk kon zien of er iemand achter het stuur zat. Abby luisterde of ze de motor stationair hoorde draaien, maar het enige wat ze hoorde was het gezoem van duizenden cicaden en Peppers zware ademhaling.

‘Kom, Pepper,’ zei Abby zachtjes. Ze deed een paar stappen achteruit. Pepper bleef doorlopen, haar neus dicht bij de grond, en volgde een zigzaggend pad tot aan de banden van de pick-up. ‘Pepper! Hier!’ zei Abby scherp.

Bij Abby’s felle toon schoot Peppers kop op, en met tegenzin liet de hond het geurspoor los en keerde ze terug naar Abby’s zijde.

Bewoog er iets achter de verduisterde voorruit? Abby wist het niet zeker, maar ze had het onbehaaglijke gevoel dat ze bekeken werd. De wolken trokken weg en toen zag Abby iemand achter het stuur zitten. Een man. Hij droeg een pet, en in het maanlicht ving Abby een glimp op van een bleke huid, een ietwat scheve neus en een scherpe kin. Hij zat daar gewoon.

Een zacht briesje ruiste door de velden, en Abby kreeg kippenvel. Rechts van haar klonk krassend geritsel. Peppers nek-haren gingen overeind staan en ze stootte een diep gegrom uit.

‘Kom, we gaan.’ Ze liep achteruit, draaide zich toen om en haastte zich naar huis.

0.05 uur

Sheriff John Butler stond op zijn rottende veranda en keek uit over zijn achtertuin. Het hout boog en kraakte onder zijn blote voeten. De huizen naast hem waren donker; alle burens waren diep in slaap. Waarom zouden ze ook wakker zijn? Ze hadden een sheriff naast zich wonen. Ze hoefden zich nergens zorgen over te maken.

Hij had moeite met ademen. De warme, windstille avondlucht drukte zwaar op zijn borstkas. De vollemaan stond laag en honinggeel aan de hemel. Of was hij nog niet helemaal vol? De sheriff wist het niet zeker.

De laatste zeven dagen waren rustig geweest. Te rustig. Geen inbraken, geen ernstige verkeersongelukken, geen ontplofte drugslabs, geen meldingen van huiselijk geweld. Niet dat Blake County een broeinest van wetteloosheid was, maar er vonden wel degelijk geweldsmisdrijven plaats. Alleen deze week niet. De eerste vier dagen was hij dankbaar voor deze adempauze, maar daarna werd het gewoon zorgelijk. Het was vreemd, verontrustend. Voor het eerst in zijn twintig jaar als sheriff had Butler zijn hele administratie bijgewerkt.

‘Ga geen problemen zoeken,’ klonk een zachte stem achter hem. Zijn vrouw Janice, met wie hij al tweeëndertig jaar getrouwd was, sloeg een arm om zijn middel en legde haar hoofd op zijn schouder.

‘Daar hoef je niet bang voor te zijn.’ Butler lachte schamper. ‘Die problemen vinden me meestal vanzelf wel.’

‘Kom dan weer naar bed.’ Janice trok zachtjes aan zijn hand.

‘Ik kom er zo aan,’ zei Butler. Janice sloeg haar armen over elkaar en keek hem streng aan. Hij spreidde de vingers van

zijn rechterhand. ‘Vijf minuten. Beloofd.’ Schoorvoetend ging Janice weer naar binnen.

Butler gleed met zijn eeltige handpalm over de gesplinterde cederhouten balustrade. De hele veranda moest vervangen worden. Tot de grond toe afgebroken en opnieuw opgebouwd. Misschien kon hij morgen naar de bouwmarkt in Sioux City gaan. Als het zo rustig bleef, had hij tijd genoeg om een nieuwe veranda te bouwen. Hij onderdrukte een geeuw, ging weer naar binnen, deed de deur op het nachtslot en sjokte door de gang naar zijn bed en naar Janice. Opnieuw een rustige nacht, dacht hij. Ik kan er maar beter van genieten zolang het duurt.

0.30 uur

Deb Cutter schrok op uit een diepe slaap door het geluid van knappende ballonnen. Ze hoorde een knal, en toen nog een. Misschien kinderen die met rotjes aan het spelen waren. ‘Randy,’ murmelde ze. Er kwam geen antwoord.

Deb strekte haar arm uit naar haar man, maar het was leeg naast haar. Zijn plek voelde onbeslagen en koel. Ze stapte uit bed, liep naar het raam en trok het gordijn opzij. Randy’s truck stond niet op zijn gebruikelijke plek naast de melkstal. Die van Brock was er ook niet. Ze wierp een blik op de klok. Het was na middernacht.

Haar zoon van zeventien was een vreemde voor haar geworden. Haar lieve jongen was altijd al een wildebras geweest, maar het was van kwaad tot erger gegaan. Hij was vast iets aan het uitspoken. Brock was geboren toen ze zelf amper achttien waren en nauwelijks wisten hoe ze voor zichzelf moesten zorgen, laat staan voor een klein kindje.

Deb wist dat Randy Brock hard aanpakte. Soms te hard. Als

kind had Brock niet meer dan een strenge blik en een flinke tik nodig gehad om hem weer in het gareel te krijgen, maar die tijd was al lang voorbij. Het enige wat nu nog zijn aandacht leek te trekken, was een klap op zijn achterhoofd. Deb moest toegeven dat Randy in de loop der jaren weleens over de schreef was gegaan door hem blauwe plekken, gesprongen lippen of een bloedneus te bezorgen. Achteraf praatte Randy echter zijn hardhandigheid altijd goed: het leven was nou eenmaal geen feestje, en hoe sneller Brock dat doorhad, hoe beter.

En dan Randy. Hij was de laatste tijd zo afstandelijk, zo druk. Hij hielp niet alleen zijn ouders op de boerderij, maar was ook bezig met het opknappen van een andere oude boerderij met een aantal vervallen bijgebouwen en een varkensstal, en hij moest ook nog zijn eigen gewassen verbouwen. Overdag zag ze hem nauwelijks.

Deb probeerde haar verbittering in te slikken, maar die zette zich vast in haar keel. Bezeten, dat was Randy. Bezeten van het opknappen van die oude boerderij, bezeten van de grond. Het ging altijd over de grond. De economie ging waarschijnlijk instorten, en dan zaten zij opgescheept met twee boerderijen die ze niet konden betalen. Ze hield dit zo niet lang meer vol.

In de verte klonk weer een knal. Rotkinderen, dacht ze. Klaarwakker staarde ze naar de plafondventilator die lui boven haar hoofd draaide en wachtte ze tot haar man en zoon thuiskwamen.

1.10 uur

Aanvankelijk renden de twaalfjarige Josie Doyle en haar beste vriendin Becky Allen naar de luide knallen toe. Het was logisch om naar het huis te gaan, want daar waren haar vader en moe-

der en Ethan. Daar zouden ze veilig zijn. Maar tegen de tijd dat Josie en Becky hun fout inzagen, was het te laat.

Ze draaiden zich van het geluid af en renden hand in hand over het donkere erf naar het maisveld; de hoge, spichtige stengels waren hun enige toevluchtsoord.

Josie wist zeker dat ze voetstappen achter zich hoorde en ze keek over haar schouder om te zien waardoor ze achtervolgd werden. Er was niets, niemand. Enkel het huis dat in nachtelijke schaduwen gehuld was.

‘Snel.’ Josie trok Becky hijgend aan haar hand mee. Zwaar ademend renden ze verder. Ze waren er bijna. Becky struikelde; haar hand glipte uit die van Josie en met een kreet viel ze op haar knieën.

‘Sta op, sta op,’ zei Josie smekend, terwijl ze aan Becky’s arm trok. ‘Alsjeblieft.’ Opnieuw durfde ze een blik achterom te werpen. In een sprankje maanlicht zag ze heel even een gedaante achter de schuur vandaan komen. Ze zag vol afgrijzen hoe de figuur zijn handen optilde en mikte. Ze liet Becky’s arm los, draaide zich om en rende weg. Nog maar een klein stukje. Ze was er bijna.

Josie liep net het maisveld in toen er weer een schot klonk. Ze voelde in haar arm een brandende pijn die haar naar adem deed happen. Ze bleef niet staan, ging niet langzamer lopen, maar bleef rennen, terwijl het warme bloed op de harde grond drupte.

Twee

Heden

Omdat de storm zo snel naderde, parkeerde Wylie Lark op de laatste vrije plek in de straat van Shaffer's buurtwinkel, die tussen de apotheek en de Elk's Lodge lag. Ze was liever naar de grotere, beter gesorteerde supermarkt in Algona gereden, maar de zware grijze sneeuwwolken dreven Burden al binnen.

Wylie stapte uit haar Ford Bronco en haar laarzen kraakten op de dikke laag zout die over het trottoir was gestrooid ter voorbereiding op de ijzel en halve meter sneeuw die voor die avond werden verwacht. Beducht liep ze op de winkelatalage af, die voor Valentijnsdag versierd was met verbleekte rode en roze harten en cupido's met pijl-en-boog. Ze stond even stil voor de deur en trok hem toen open. Shaffer's was een familiezaak, verkocht alleen B-merken en had een beperkte selectie. Hij was praktisch, maar vol nieuwsgierige dorpelingen.

Tot nu toe had Wylie als ze naar Burden moest telkens het contact met dorpsbewoners uit de weg weten te gaan, maar hoe langer ze bleef, hoe moeilijker het werd.

Binnen werd ze verwelkomd door een golf warme lucht. Ze weerstond de verleiding om haar muts en handschoenen uit te trekken, en deed in plaats daarvan haar oordopjes in en zette de podcast over waargebeurde misdaadverhalen waarnaar ze aan het luisteren was harder.

Alle karretjes waren in gebruik, dus pakte Wylie een mandje en liep een gangpad in, haar blik strak op de grond voor haar gericht. Ze begon spullen in haar mandje te gooien. Een diep-

vriespizza, blikken soep, kant-en-klaardeeg voor chocoladekoekjes. Ze bleef bij het wijnschap staan en bekeek de weinige opties. Een man met een bruine overall en een groen met gele pet botste tegen haar op, waardoor er een oordopje uit viel.

‘Oeps, sorry,’ zei hij met een glimlach.

‘Maakt niet uit,’ antwoordde Wylie, zijn blik ontwijkend. Ze griste de dichtstbijzijnde fles wijn mee en liep naar de lange rij mensen bij de kassa.

Het bruine haar van de enige caissière had grijze strepen en werd met een zilverkleurig haarspeldje uit haar vermoeide gezicht gehouden. Ze leek zich niet bewust van de ongeduldige klanten die naar huis wilden. In een tergend langzaam tempo schoof ze elk artikel langs de scanner.

De rij schoof iets naar voren. Wylie voelde dat er iemand vlak achter haar stond. Ze draaide zich om: het was de man van het wijnschap. Het zweet brak haar uit onder haar jas, en ze keek in de richting van de caissière. Hun blikken kruisten.

‘Pardon,’ zei Wylie, terwijl ze zich langs de man en de andere klanten wurmde. Ze zette haar mandje op de grond en haastte zich naar buiten. De koude lucht op haar gezicht voelde aangenaam.

Haar mobiele telefoon trilde in haar zak en ze viste hem eruit. Het was haar ex-man en Wylie wilde niet met hem praten. Hij bleef maar zeuren dat ze terug moest komen naar Oregon om voor hun zoon te zorgen, dat ze haar boek net zo goed thuis kon afmaken. Ze liet hem naar de voicemail gaan.

Hij had ongelijk. Wylie kon het boek thuis niet afmaken. De slaande deuren en schreeuwende ruzies met de veertienjarige Seth omdat hij te laat of helemaal niet thuiskwam, frustreerden haar mateloos. Ze kon niet nadenken, kon zich niet concentreren. En toen Seth haar woedend aankeek vanonder zijn warrige

haar en zei dat hij haar haatte en bij zijn vader wilde wonen, had ze uitdagend 'Je gaat je gang maar' gezegd en zich omgedraaid. En dat had hij gedaan. Toen Seth de volgende ochtend niet was thuisgekomen en haar telefoontjes en berichtjes niet beantwoordde, had Wylie haar koffers gepakt en was ze vertrokken. Ze wist dat ze zich er gemakkelijk van afmaakte, maar ze kon Seths geslotenheid en boosheid geen minuut meer verdragen. Haar ex moest het maar een paar dagen overnemen. Maar de dagen waren weken geworden.

Toen ze de telefoon weer in haar zak wilde steken, gleden hij uit haar vingers op de stoep en stuitte in een goot vol smeltwater. 'Shit.' Wylie bukte zich om de telefoon uit de ijzige plas te vissen. Het scherm was gebarsten en de telefoon was doorweekt.

In de auto deed Wylie haar muts af en trok ze haar jas uit. Haar haren en t-shirt waren klam van het zweet. Ze probeerde het vocht van de telefoon te vegen, maar wist dat als ze niet snel naar huis ging om hem te drogen, hij naar de knoppen zou zijn. Ze tikte tevergeefs op het gebarsten scherm in de hoop dat het zou oplichten. Niets.

De rit van vijftig minuten terug naar de boerderij leek een eeuwigheid te duren en de hele trip had niets opgeleverd. Geen boodschappen, geen wijn. Ze moest het doen met wat ze in huis had.

Hoewel Wylie al na twee minuten Burden in haar achteruitkijkspiegel zag, leek de strook asfalt vóór haar een eindeloos zwart lint. Twee keer moest ze blijven hangen achter een strooiwagen, maar hoe verder ze naar het noorden reed, hoe minder auto's ze zag. Iedereen bleef binnen, wachtend tot de storm zou losbarsten. Uiteindelijk sloeg ze van de hoofdweg af en stuitte ze over de slecht onderhouden grindwegen die naar het huis voerden.

Wylie verbleef al zes weken op het platteland van Blake County en het weer was extreem geweest. Het was stervenskoud en ze kon zich niet herinneren ooit zoveel sneeuw te hebben gezien. Gaandeweg waren er steeds minder huizen en boerderijen, tot ze alleen nog maar een zee van wit zag waar ooit mais, sojabonen en luzerne hadden gestaan. Niets wees op de explosie van groen en goud die over een paar maanden zou losbarsten.

Ze reed nog een paar kilometer door en minderde vaart om de hickoryboom te omzeilen die onverklaarbaar genoeg midden op de kruising van twee grindwegen stond. Vervolgens nam ze een klein houten bruggetje over een bevroren beek en na tweehonderd meter kwam ze uit bij de lange, smalle oprijlaan, met aan weerszijden schouderhoge sneeuwbanken, die naar het huis voerde. Ze reed langs de rij hoge dennen die als windscherm dienden naar de verweerde rode schuur, die nu wit was. Ze liet de Ford Bronco stationair draaien, terwijl ze de brede houten deuren van de schuur, die ze als garage gebruikte, opendeed. Ze reed naar binnen, zette de motor uit en stak de sleutels in haar zak. Ze deed de schuur achter zich dicht en keek om zich heen over het open veld.

Het enige geluid was de aantrekkende wind. Wylie was alleen. In de wijde omtrek was geen mens te bekennen. Precies wat ze wilde.

Er kwam ijzel uit de lucht vallen. De storm begon.

Wylie stopte de kapotte telefoon in haar zak en liep naar de boerderij. Binnen schopte ze haar laarzen uit en trok ze met fleece gevoerde mocassins aan. Ze zocht in de kasten naar een pak rijst om haar telefoon in te drogen. Dat vond ze niet. Ze moest hem laten repareren of een nieuwe kopen. Ze hing haar winterjas op in de bijkeuken, maar hield haar muts op.

De boerderij was honderd jaar oud en piepte en kraakte als een oude man. De kachel snorde, maar was niet opgewassen tegen de koude lucht die tussen de ramen en onder de deuren door sijpelde. Wylie was van plan geweest om maar een week te blijven, hooguit twee, maar hoe langer ze bleef, hoe moeilijker ze het vond om weg te gaan.

Aanvankelijk gaf ze haar ex-man de schuld, en de onmin tussen haar en Seth. Ze was het zo beu om met hem te bakkeleien. Ze moest zich concentreren en haar boek afmaken.

Dus ging ze bellen en kwam ze erachter dat de afgelegen boerderij waar twintig jaar geleden het misdrijf had plaatsgevonden onbewoond was, en ze besloot erheen te gaan. Het huis had alleen de basisvoorzieningen: stroom en water. Geen wifi, geen televisie, geen tienerzoon om haar in te wrijven wat voor een slechte moeder ze was. Ze was tweeënhalfduizend kilometer verwijderd van alle afleiding. Nu ze haar telefoon kapot had laten vallen, was de vaste lijn haar enige verbinding met de wereld. Haar toegang tot internet, tekstberichten, FaceTime... allemaal weg.

Ze werkte aan haar vierde true-crimeboek en was regelmatig op pad voor onderzoek, maar ze was nog nooit zo lang van huis geweest. Hoe langer Wylie in Burden bleef, hoe meer ze beseftte dat er ook iets anders speelde, anders had ze het boek al af gehad en was ze weer thuis geweest.

Tas, een bejaarde jachthondkruising, keek met zijn amberkleurige ogen loom op van zijn kussen naast de verwarming. Wylie negeerde hem. Tas geeuwde, liet zijn lange snuit op zijn poten zakken en sloot zijn ogen.

De zon zou pas over drie uur ondergaan, maar de storm hing als een grijze sluier voor de ramen. Wylie liep door het huis en deed de lichten aan. Ze haalde het laatste gekapte hout uit de

bijkeuken, legde het bij de haard en maakte een vuur. Ze hoopte dat het genoeg zou zijn voor de hele avond, want het leek haar geen prettig idee om naar de schuur te moeten om meer te halen.

Buiten begon het te hagelen. De winterse neerslag sloeg tegen de ramen en hulde de naakte takken van de bomen in een ijzige glans. Wylie zou het mooi gevonden hebben als ze de winter niet zo beu was geweest. Het was februari, er lag nog meer sneeuw in het verschiet en de lente leek ver weg.

Wylie begon aan haar dagelijkse rondje door het huis, zoals ze de afgelopen zes weken elke middag deed. Ze controleerde overall of de ramen en deuren op slot zaten en deed de gordijnen dicht. Ze was weliswaar graag alleen en schreef boeken over gruwelijke misdaden, maar ze hield niet van het donker en wat er buiten op de loer kon liggen als de zon onder was. Ze trok de la van haar nachtkastje open om te controleren of haar 9mm-pistool er nog lag.

Ze nam een snelle douche, hopend het moment voor te zijn waarop het warme water lauw werd, en draaide haar haren in een handdoek. Ze trok lang ondergoed, wollen sokken, een spijkerbroek en een trui aan en ging terug naar de keuken. Daar schonk Wylie zichzelf een glas wijn in, waarmee ze op de bank ging zitten. Tas wilde naast haar op de bank klimmen, maar Wylie zei afwezig 'af', waarop Tas terugkeerde naar zijn plek naast de verwarming.

Wylie overwoog om met de vaste telefoon Seth te bellen, maar dan bestond de kans dat haar ex in de buurt was en haar zou willen spreken. Ze wist hoe dat zou lopen. Hun gesprek zou onvermijdelijk uitmonden in een stortvloed van harde woorden en beschuldigingen. 'Kom naar huis. Je doet onredelijk,' had haar ex tijdens een van hun laatste telefoontjes gezegd. 'Je hebt hulp nodig, Wylie.'

Op dat moment was er iets geknapt in haar borstkas. Het was maar een klein scheurtje, net genoeg om te weten dat ze moest ophangen. Ze had Seth nu al ruim een week niet gesproken.

Wylie nam haar glas mee naar boven en ging aan het bureau zitten in de kamer die ze als werkruimte gebruikte. Tas kwam achter haar aan en ging onder het raam liggen. Het was de kleinste slaapkamer, met gele muren en honkbalstickers op de plinten. Haar bureau stond in de hoek, van waaruit ze zowel het raam als de deur kon zien.

Het manuscript dat ze de week ervoor in de bibliotheek in Algona had geprint lag op een stapeltje naast haar computer, klaar om nog een laatste keer doorgelezen te worden. Maar Wylie aarzelde om het project af te ronden.

Ze was ruim een jaar bezig geweest met het bestuderen van foto's van de plaats delict en het lezen van krantenartikelen en processen-verbaal. Ze had contact opgenomen met getuigen en personen die belangrijk waren in het onderzoek, onder wie hulpsheriffs en de voormalige sheriff. Zelfs de hoofdonderzoeker van de recherche van Iowa had ermee ingestemd met haar te praten. Ze waren verrassend openhartig geweest en hadden Wylie relatief onbekende informatie gegeven over de zaak. Alleen de familieleden wilden niet met haar praten. Of ze waren overleden of ze weigerden simpelweg, wat Wylie hun niet echt kwalijk kon nemen.

Ontelbaar veel uren waren haar vingers over het toetsenbord gevlogen en nu was het boek af. Het had een uitkomst, hoe mager die ook was. De moordenaar was geïdentificeerd, maar niet berecht. Wylie had nog allerlei onbeantwoorde vragen, maar het was tijd. Ze moest de pagina's doorlezen, de laatste wijzigingen aanbrengen en het manuscript naar haar redacteur sturen.

Gefrustreerd gooide ze haar rode pen op het bureau. Ze

rekte zich uit, liep de trap af naar de keuken en zette haar lege wijnglas op het aanrecht. Haar handen deden zeer van de kou, maar ze weigerde de thermostaat hoger te zetten. In plaats daarvan vulde ze de fluitketel met water en zette die op het vuur. Ze wachtte tot het water kookte en hield haar handen boven het fornuis.

Buiten floot de wind met een klaaglijk gehuil en na een paar minuten deed de fluitketel mee. Wylie nam haar kop thee mee naar boven en ging weer aan haar bureau zitten. Ze schoof het manuscript terzijde en dacht na over een eventueel volgend project.

Er was geen tekort aan gruwelijke moorden. Wylie had genoeg om uit te kiezen. Veel schrijvers van true crime kozen hun onderwerp op basis van de krantenkoppen en de publieke belangstelling voor het misdrijf. Wylie niet. Ze begon altijd met de plaats van de misdaad. Dat was waar het verhaal in haar aderen kroop, en dan liet het haar niet meer los. Ze verdiepte zich in foto's die op de plaats delict waren genomen: beelden van de plaatsen waar de slachtoffers hun laatste adem uitbliezen, de positie van de lichamen, hun verstarde gelaatsuitdrukking, de bloedspatten.

De foto's die ze nu aan het bekijken was, waren van een plaats delict in Arizona. De eerste foto was van een afstandje genomen. Een vrouw zat tegen een roestkleurige rots, met plukjes stoffig struikgewas die haar als een krans omringden. Haar gezicht was van de camera afgewend. Op de voorkant van haar shirt zat een grote zwarte vlek.

Wylie legde de foto opzij en bekeek de volgende op de stapel. Dezelfde vrouw, maar van dichtbij en vanuit een andere hoek. De mond van de vrouw was vertrokken in een gekwelde grimas. Haar tong hing zwart en opgezwollen uit haar mond.